

Milí vištuckania, drahí farníci,

možno sa aj vám stala už taká vec, že ste o niečom presvedčení a zrazu zistíte, že to vôbec tak nie je. Niečo sa zmenilo a my sme zistili, že musíme svoj názor poopraviť. Je to charakteristické zvlášť pre našu dobu, pretože technický pokrok je veľmi rýchly, čo platí dnes, už zajtra môže byť prekonané.

Dialo sa to však aj pred dvetisíc rokmi. Mária Magdaléna, Peter, Ján a ostatní boli presvedčení, že je po všetkom, že to Kristus nezvládol, že zomrel a všetko sa skončilo. Zrazu však majú pred očami prázdny hrob. Sú veľmi prekvapení. Vôbec nechápu, čo sa to vlastne deje.

Až keď si Peter s Jánom začínajú uvedomovať, že plachty a šatka z Ježišovej tváre sa nemohli poskladať samy, začína im svitať. Sv. Ján napísal svoje evanjelium v gréčtine, pričom v predposlednej vete úryvku, použil slovo „eiden“, ktoré má význam „tušiť“, „mať intuíciu“. My ho máme preložené slovom „uveriť“, ktoré však má trošku iný odtieň. Slovo „tušiť“ znamená, že človek len pomaly sa dostáva k poznaniu, k svetlu, nie je to ako blesk z jasného neba, ale postupne si začínajú spomínať na všetko, čo im Ježiš rozprával. Potvrzuje to aj ďalšia veta: „Ešte totiž nechápali Písmo, že má vstať zmŕtvych.“

Takto nejako to funguje aj v ľudskom živote. Keď dieťa začína chodiť do školy, tiež nevie všetko odrazu. Len postupne sa dostáva k poznaniu, postupne sa mu odhaľujú nové a nové veci. Je v tom vývoj. Hovorí sa, že sa učíme po celý život. A je to pravda. Celý život sa stretávame s niečím novým, čo musíme spoznať a prijať.

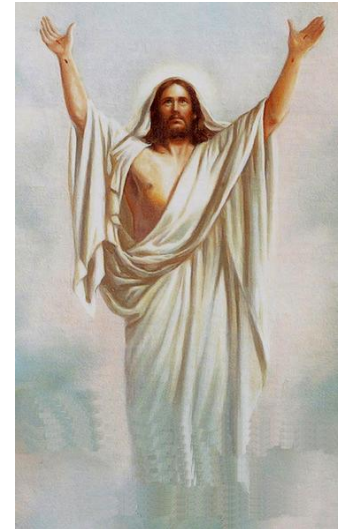
Vývoj by mal byť aj v našom vzťahu k Bohu, v našom duchovnom živote. Prázdny hrob nás vyzýva, aby sme spolu so ženami z evanjelia a apoštolmi išli za svetlom viery. Tak ako sa človek nikdy neuspokojí s tým, čo pozná – svedčí o tom napríklad naše denné pozeranie správ alebo dychtivosť po senzáciách – tak by sa nemal uspokojiť nikdy ani so svojim

poznáním Boha. Je to totiž činnosť, ktorú budeme robiť po celú večnosť – hľadiť na neho a poznávať ho. S tým však musíme začať už tu, na zemi.

V Moskve sa počas komunizmu mala hrať divadelná hra „Kristus vo fraku“. Hlavnú úlohu hral slávny herec a komunista Alexander Rostovcev. Divadlo bolo obsadené do posledného miesta. Na javisku bol postavený oltár s pálenkou a pivom. Herci, podgurážení alkoholom, pobehovali po javisku v šatách mníchov a mnišiek. Na začiatku druhého dejstva vystúpil na javisko Rostovcev. Mal čítať z Ježišovej reči na vrchu. Po dvoch vetách mal skríknúť: „Podajte mi frak a cylinder!“ Publikum mal strhnúť k buráčajúcemu smiechu. Rostovcev začal: „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení.“ Režisér sa za kulisami uškiera: „Teraz by to malo prísť.“ Avšak publikum mlčí. Rostovcev číta ďalej: „Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme. Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha...“ Potom stíchol. V divadle takmer nikto ani nedýchal. Všetci cítili, že v duši herca sa niečo deje. Po chvíľke prečítal: „buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec...“ Zavrel knihu. Zdá sa, že sa s ním niečo udialo. Prežehnal sa a nahlas povedal: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva“. Nikto v divadle nekričal ani neprotestoval. Všetci v tichosti opustili divadlo, zasiahnutí tým, čo práve počuli. Rostovcev zmizol navždy a divadelná hra sa už nikdy nehrala.

Ježiš Kristus je živý, jeho slovo je živé, má moc prenikať do nášho vnútra, má moc liečiť ho a má moc pritiahnúť nás k sebe. Dovoľme mu, nech v nás pôsobí, aby sme ho stále viac poznávali, aby sme rástli vo viere a láske k nemu, aby každý z nás mohol povedať: „Kristus naozaj vstal zmŕtvych, žije a ja žijem pre neho.“ Amen.

*Žehná Vás Vás duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Zlý na dobrého nástrahu chystá, zubami škripe na neho. Ale hľa, Hospodin vysmieva sa mu, pretože vidí: príde jeho deň. Zlí tasia meče, luky napínajú a poraziť chcú úbohých a slabých, zahubiť tých, čo žijú statočne. Ich vlastný meč raz do srdca im vnikne, z ich lukov triesky ostanú.

Lepšie je málo, čo vlastni spravodlivý, nad hojnosť, v ktorej žije ničomník. Ramená jeho polámané budú, spravodlivého však podopiera Hospodin. On dobre pozná ľudí bez úhony. Naveky potrvá ich dobrota a nebudú sa hanbiť v časoch zlých a v časoch hladu nasýtení budú.

Zahynú bezbožní a nepriatelia Pánovi; tak vyschnú ako horská lúka, tak ako dym sa pomínú. Na úver žije zlý a neplatí si dlhy, no spravodlivý štedro rozdáva. Ktorým Boh požehnal, tí budú vlastniť krajinu, tí, ktorých prekliat, budú vyťatí.

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Veľkonočné poslanie

Jedno z krásnych veľkonočných posolstiev nám zanechal sv. Pavol v Liste Kolosanom.

Napísal: „Bratia, ak ste s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha! Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi. Veď ste zomreli a váš život je s Kristom ukrytý v Bohu (Kol 3, 1 – 3). Tým, že sme boli pokrstení a pobirmovaní, máme bytostnú účasť na Ježišovej smrti a zmŕtvychvstaní. Zároveň je náš život s Kristom ukrytý v Bohu. Je akoby odtrhnutý od tohto sveta a pre „oči“ sveta neviditeľný. Pre „oči“ sveta by však malo byť viditeľné, že slúžime viacim božským a nebeským. To je zásadná požiadavka nášho spojenia s Kristom a zároveň veľkonočné posolstvo dnešného dňa. Bolo by veľmi smutné, keby dnešný svet necítil našu hodnotu a povýšenie.

Na Slovensku prežívame Rok kresťanskej kultúry a kresťania by mali do nej vnášať posolstvo o Ježišovej smrti a Ježišovom zmŕtvychvstaní. Podľa dnešného učenia Cirkvi by sa to malo diať na troch rovinách. Prvou je zdôrazňovanie prednosti osoby pred vecou. Ľudia vytvorili veľké množstvo vecí, ktoré sú samy osebe dobré a majú slúžiť človeku. Nemôžu sa však stavať nad človeka, ktorý ich nekonečne prevyšuje. Je naším poslaním odmietat kult vecí a zdôrazňovať hodnotu človeka

Druhou rovinou je zdôrazňovanie morálky pred technikou. Technika sa podieľa na vytváraní rozličných hodnôt pre človeka. Je vyjadrením ľudskej inteligencie, ktorá je darom Boha. Našou povinnosťou však je, aby bola podriadená morálke, Božím zákonom. Veď dnes z niektorých technických úspechov prežívame hrôzu. Ľudia sú vystavení rozličným zbraniam, ohrozené je životné prostredie a robia sa nebezpečné zásahy do genetiky človeka. Strach existuje preto, lebo časť techniky sa vymkla spod morálnych zákonov. Mnoho rozumných ľudí preto konštatuje, že v treťom tisícročí musí po technickej revolúcii nasledovať revolúcia etická a morálna.

Treťou rovinou je zdôrazňovanie prvenstva „byť“ nad „mať“. Túžba, aby človek žil lepšie, nie je ničím zlým. Nebezpečnou sa stáva vtedy, keď človek nad duchovné hodnoty kladie majetok. Ak za každú cenu musí mať čoraz viac, čoraz menej mu záleží na tom, aké má srdce a charakter. Kresťania by mali svojim svedectvom pomáhať, aby ľudia pochopili, že rozhodujúce je to, akí sú, a nie čo majú.

Od chvíle zmŕtvychvstania až po dnešok boli veľké územia našej planéty skultúrňované práve posolstvom o Ježišovom víťazstve nad smrťou. Medzi ne patrí aj naše územie. Od nás zmŕtvychvstalý Ježiš očakáva, že budeme v tomto historickom diele pokračovať.

MARIAN ŠURÁB

Vo svetle tohto radostného posolstva nech je slávenie Veľkej Noci pre Vás prameňom nádeje radosti a pokoja. Želáme milostiplné a požehnané Veľkonočné sviatky.

Kde je duch potlačený

Kde je duch potlačený, rozšíri sa uprostred dedín a miest cintorín. Uprostred života ľudia podľahnú smrti. Udušia sa v hmote, v chorobnom preceňovaní peňazí, majetku a moci. Ale človek je viac než hmota, omnoho viac než náhodná štruktúra atómov a buniek. V koreni svojej bytosti je duch.

Kde je duch potlačený, zasiahne to človeka v jeho jadre. Je smrteľne zmrzačený. Ak je duch mŕtvy, možno človeka uvádzať do pohybu a riadiť zvonka mechanicky ako stroj. Preto sa všetky diktatúry snažia potláčať ducha a tým zabiť slobodu človeka.

Kde je duch potlačený, stráca sa zmysel. Ľudia sa už nevedia dohodnúť. Prepukne agresívny egoizmus. Ochromujúce zúfalstvo sa šíri. Vyschne radosť zo života. Ľudia musia opäť dospieť k spoločnému presvedčeniu, byť naplnení spoločnými hodnotami, oduševniť sa spoločnými ideálmi. Niet inej cesty ku skutočnému ľudskému spolužitiu.

*Je len jediná cesta k blížnemu: cesta srdca.
Nič nemá prístup, k tajomstvu človeka –
iba srdce.*

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše vo Veľkonočnej oktáve- (C)

1.IV. Veľkonočný pondelok

10.00 Za *† Pavla Huka – 1. výročie*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

2.IV. Veľkonočný utorok

18.00 Za *† Filipa Ořapku*

3.IV. Veľkonočná streda

18.00 Za farníkov

4.IV. Veľkonočný štvrtok

18.00 Za *† Arpáda a Bernardínu Zimáňových*

5.IV. Veľkonočný piatok

18.00 Za *† Jána a Bertu Tibenských*

6.IV. Veľkonočná sobota

08.00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 52-75

7.IV. 2.Veľkonočná nedeľa –Nedeľa Božieho milosrdenstva

08.00 Za *† Jozefa Tibenského a rodičov*

Lektori: Blahová M., Macáková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kuric M., Polakovič P.

14.00 Ruženec a litánie

Liturgický kalendár

1.IV. pondelok	sv.Hugo, biskup
2.IV. utorok	sv.František z Paoly, pustovník
3.IV. streda	sv.Richard, biskup
4.IV. štvrtok	sv.Izidor, biskup
5.IV. piatok	sv.Vincent Ferer
6.IV. sobota	sv.Irenej, biskup a mučeník

OTCOVSKÉ A MATERSKÉ RANY

Strom môže rásť a rozširovať svoju korunu len vtedy, ak má hlboké korene. Rodičia sú našimi koreňmi. Napriek tomu, že nás otec a matka neraz zranili, korene sa v nás zapustili a živia nás. Nemá zmysel, ak syn vytrhne korene svojej matky. Bez koreňa jeho strom vyschne. No strom syna nesmie zrásť so stromom matky. Takáto symbióza s matkou by zobrala synovmu stromu priestor, ktorý potrebuje na rásť. Len ten je dospelý, kto sa dokáže odpútať od matky, kto s ňou hovorí a necíti sa byť obmedzovaný, kto sa k nej správa bez potreby neustále sa pripôsobovať.

Kto nemá dôvod na plač

Fridrich Nietzsche vyslovil myšlienku: „Ktoré dieťa nemá dôvod plakať nad svojimi rodičmi?“ My všetci - aj tí, ktorí už máme deti - sme dcérami alebo synmi. Všetci v sebe nosíme príbeh svojej rodiny a zároveň sme súčasťou príbehu iných. Príbeh, ktorý nás hneď od začiatku spája s rodičmi, má dve strany. Pozitívnu a bolestnú. Či objavíme vlastnú životnú cestu alebo sa necháme ovplyvniť svojim životným príbehom, závisí od toho, ako dokážeme zaceliť rany po rodičoch. Len ten, kto sa vysporiadal so svojim bytím, je schopný objaviť vlastné možnosti. Potom nebude brať na zodpovednosť rodičov, ak mu život neplynie podľa jeho predstáv. Vo všetkých zraneniach, ktoré sme utížili, môžeme vidieť príležitosť objaviť vlastnú, vnútornú bytosť. Ak sa dokážeme vyrovnáť so vzťahmi k rodičom, s tým, čo v nich bolo hojivé a čo bolestné a nezdravé, odhalíme najhlbšie tajomstvo svojho skutočného ja. Človek, ktorý má odvahu pozrieť sa na svoje zranenia, môžu tieto zranenia priviesť aj k pozitívnym rodičovským koreňom. Pretože rodičia nielen zraňovali, ale aj dávali.

Zdedili sme časť ich života, nadania a schopnosti. Kto celý život robí rodičom výčitky pre svoje rany, odtrhne sa od rodičovských koreňov. Jeho život zostane visieť vo vzduchu.

Premenit' rany

Rany nám umožňujú prístup k vlastnému jadrú. Napriek zraneniam v nás takéto nedotknuté a posvätné jadro jestvuje. Ak ho objavíme, prestaneme obžalúvať svojich rodičov. Nezastavíme sa pri zraneniach, ale sa cez ne pozrieme na svoje skutočné bytie, svoje pôvodné ja.

K tomuto nefalšovanému jadrú prenikneme, ak si spomenieme na svoje životné sny v detstve, ak analyzujeme svoje detské sny o povolání. Pýtajme sa: želan som si byť murárom alebo pekárom? V túžbe stať sa murárom sa ukrýva snaha stavať, čo pre iných znamená domov. V želaní stať sa pekárom je zase myšlienka osladiť iným život. Ďalšia možnosť nájsť vlastnú životnú cestu je rozpomenúť sa na detské hry, ktoré sme sa najčastejšie hrávali. Dievčatko, ktoré sa hrá s bábikou, pekne ju oblieka a stará sa o ňu, ukrýva v tejto detskej hre životnú cestu zameranú na starostlivosť o iných, túžbu ochraňovať a opatrovať ich. Náznak životnej cesty nájdeme aj vo svojich obľúbených detských rozprávkach alebo príbehoch, ktoré sme radi počúvali. Ak niektoré dievčatko vždy nadchýnali príbehy o vyhnancoch, tak možno jej životnou cestou bude ujať sa emigrantov.

Nič nepotláčať

Kto svoje rany prehliada, toho budú naďalej ovplyvňovať. Poznačia jeho život. Potláčať ich však nepomáha. Niektori si myslí, že žije vlastný život. V skutočnosti len opakuje zranenia zo svojho detstva. Zostane pod ich vplyvom. Dôležité je, aby sme nevideli iba zranenia, ale aj pozitívne pramene, z ktorých naša duša čerpala v detstve, sny, ktoré vyjadrovali naše skutočné ja. Ak spoznáme svoju bytosť tak, ako nám ju nadelil Boh, ožijeme a začne do nás prúdiť nová energia. Cítíme, že žiť sa oplatí, že máme radosť zo svojho jedinečného života. Znamením, že niekto našiel životnú cestu je to, že v ňom zase prúdi život a vyviera z neho. Ak napríklad moja životná úloha spočíva v starostlivosti o iných, mám z toho radosť, naplňa ma to. Ak však iným pomáham len preto, aby som necítil zranenia, ktoré mi uštedrila matka, aby som otupil vlastnú bolesť z nedostatku prítulenia, rýchlo sa preťažím, unavím a vyhasnem.

Stopy v živote

Nie vždy nám rodičia dali, čo sme potrebovali. Aj keď je to tak - mali by sme prestať s výčitkami a byť vďační za všetko pozitívne, čo sme dostali. Pretože od rodičov sme aj brali. Sú koreňmi, z ktorých dnes žijeme. Bez nich by náš strom života vyschol.

V snahe prijať, čo nám rodičia dali a čím náš život obohatili, je dôležité pochopiť ich ohraničené možnosti a porozumieť ich životnému príbehu. Ak ich pochopíme, prestaneme ich súdiť. Rodičov uvidíme v spleti ich života a vo svojom živote. Čo nám nedali a čím nás zranili, si predsa nemusíme niesť so sebou navždy. Kto za svoj osud berie na zodpovednosť len svojich rodičov a vyhýba sa vlastnej zodpovednosti, nikdy nenájde svoju vnútornú a vonkajšiu podobu a neobjaví cestu, ktorá vedie k naplneniu jeho života.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Oni však naliehali: Zostaň s nami

(Lk 24, 13 - 35)

Robíme presne také isté chyby ako učenici. Vedeli všetko o Kristovi, ale nerozumeli tomu. Ani zmyslové vnímanie Zmŕtvychvstalého, ani znalosť Písma nestačia na vieru! Tu sa musí otvoriť priestor na skutočnú, nekompromisnú vieru.

Ale učenici v tejto svojej „trápnej“ chvíli majú najlepšieho profesora biblickej exegézy, ktorý im celé tajomstvo zmyslu života a utrpenia vysvetlí. Kristus označuje svoj kríž nie za koniec, ale za nový, nutný začiatok. K oslávaniu nevedie iná cesta než krížová. Tu sa ukazuje Božia všemohúcnosť, ktorá mŕtvych volá k životu a to, čo nie je, volá, aby bolo. Nádej, ktorá plynie z kríža a zo vzkriesenia, je najsilnejším prvkom premeny človeka a sveta.

O koľko boli tvrdošijnejšie pochybnosti a smútok všetkých učeníkov, o toľko bola trezrivejšia Kristova láska, ktorá aj vyčítala ich neveru. V Kristovom bytí sa teraz v učeníkoch uskutočňuje odpútavanie od hriešneho a egoistického bytia. Preniká do nich celé Kristovo dielo. Pochopili, že byť s Kristom znamená skutočnosť, ktorá dáva odpoveď na všetko.

Naša viera bude taká, aká bude naša láska. Lebo on prichádza a zjavuje sa len tam, kde ho čakajú, kde ho milujú, kde po ňom niekto túži.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

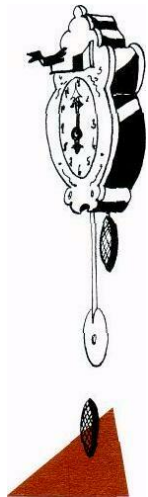

KYVADLO

Jeden mudrc mal vo svojej pracovni veľké kyvadlové hodiny, ktoré každú hodinu pomaly so slávnostnou vážnosťou a s veľkým dunením odbíjali čas.

„Nevyrušuje vás to?“ pýtal sa študent. „Nie,“ odpovedal mudrc, „lebo každú hodinu ma to núti pýtať sa, čo som urobil za tú hodinu, ktorá práve odbila.“

A čo si urobil ty za hodinu, ktorá práve odbila?

Bruno Ferrero „Niekedy stačí jeden slnečný deň“

Rok nad evanjeliom

Veriť...

Slepý od narodenia dostal zrak. Ale dostal aj milosť uveriť v Ježiša. Stal sa dvojnásobne vidiacim. Farizeji nevideli pravdivo nielen Ježiša, ale ani očividné a verejne známe fakty. Popierali ešte aj zrejmé uzdravenie. Tým sa sami odsudzovali.

Ježiš sám neprišiel súdiť. A predsa prišiel so súdom. Každý človek totiž musí zaujať k nemu stanovisko a tým vynáša nad sebou súd. Ľudia sa súdia a odsudzujú sami zoči-voči Ježišovi tým, že ho prijímajú, alebo odmietajú. „Súd je v tomto: Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé.“ (Jn 3, 19) Slepí po stretnutí s Ježišom začínajú vidieť, „vidiaci“ oslepnú.

Ježišovi nepriatelia sa po uzdravení slepého rozhodli, že ani najjasnejší dôkaz ich názory a postoj nezmení. Uzdraveného vylúčili zo synagógy a on sa stal jedným z prvých Ježišových vyznávačov.

Ježiš sa dopyčul, že ho vyhнали, vyhľadal ho a povedal mu: ‚Ty veríš v Syna človeka?‘ On vravel: ‚A kto je to, Pane...?‘ Ježiš mu povedal: ‚Už si ho videl - a je to ten, čo sa rozpráva s tebou. On povedal: ‚Verím, Pane.‘ (Jn 9, 35-38)

Veriť... Je to ťažké, alebo ľahké? Je to dar, pre ktorý sa treba len otvoriť.

Dobry pastier

„Ja som dobrý pastier. Dobry pastier položí svoj život za ovce,“ povedal Ježiš. (Jn 10,11)

Takéto niečo ešte nik nevyslovil. To nie sú len slová. To je hlboká skutočnosť. Na Veľký piatok sa Ježiš ukázal ako Dobry pastier, ako Veľkňaz, obetujúci a obetovaný - obetujúci seba, svoj vlastný život. Bola to vrcholná obeta dejín.

Boží Syn a človek v jednej osobe, jeden z nás, nielen najdokonalejší, ale i najsvätejší spomedzi všetkých doterajších i budúcich generácií, človek bez viny a bez jediného hriechu, človek, ktorý o sebe znova a znova hovoril: „Ja a Otec sme jedno... Kto vidí mňa, vidí aj Otca... Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi“ - tento človek Ježiš ako Dobry pastier obetoval svoj život na kríži, „aby nik, kto v neho verí, nezahynul, ale mal večný život“.

Na Veľký piatok na kríži a vo Veľkonočnú nedeľu

vzkriesenia sa stal Ježiš navždy Dobrym pastierom sveta, Veľkňazom sveta všetkých čias, všetkých národov a všetkých generácií. Stal sa duchovným Správcom sveta. Celý svet je jeho ovčincem. Všetci kňazi, počnúc Svätým Otcem až po kňaza v najmenšej farnosti, sú iba jeho nástupcovia, ním poverení. Bez spojenia s ním nemožno byť duchovným usmerňovateľom ľudstva. On je vstup, vchod a brána. Kto nejde cez neho, nie je pastier.

Dobry pastier dáva príklad - to je viac. Dobry pastier dáva život - to je najviac. Egoisti to nikdy nepochopia. Preto nemôžu byť pastiermi. Egoisti berú, pastieri dávajú - pokrm, zdravie i život. Pastier musí chrániť svoje ovce. Musí byť pozorný a pevný. Pastier a stádo tvoria jednotu. Miestna Cirkev - farnosť - je jednotu. Kňaz dostal poverenie a kľúč od kostola. Treba ho prijímať ako pastiera a spolupracovať s ním.

Všetci máme byť pastieri - otec v rodine, matka medzi deťmi, učiteľ v škole, priateľ medzi priateľmi. Máme chrániť druhých a starať sa o nich.

Veriť bez lásky?

V Jeruzaleme boli práve sviatky Posvätenia chrámu. Bola zima. Ježiš sa prechádzal v chráme v Šalamúnovom stĺporadí. Obstúpili ho Židia a hovorili mu: „Dokedy nás chceš držať v neistote?! Ak si Mesiáš, povedz nám to otvorene.“ (Jn 10, 22-24)

Židia obstúpili Ježiša. Prečo? Aby sa dali poučiť? Či aby ho chytili? Chceli, aby hovoril otvorene. Zvláštna logika ľudí... Keď ich učil slovom, hovorili inú: „Aké znamenie nám dáš, aby sme ti uverili?“ Chceli zázraky. Keď im podával dôkazy činmi, hovorili: „Ak si Mesiáš, povedz to otvorene.“ Dokazuje činmi - oni chcú slová. Hovorí im slovami - uhýbajú a žiadajú dôkazy činmi. Ako mohli postupovať takto nedôstojne? Netúžili po pravde, ale pripravovali zločin. Bola zima a oni boli studení - nechceli prísť k božskému ohňu. Ak prísť znamená uveriť, kto verí v Ježiša, približuje sa k nemu. Lenže duša sa nepribližuje krokmi nôh, ale náklonnosťou ducha - to znamená láskou. Židia chceli Ježišovi škodiť. Boli pri ňom blízko telesne, a predsa boli od neho ďaleko dušou. Nepristupovali k nemu s vierou, ale ako prenasledovatelia. Nemali lásku k pravde.

Ako chcem hlboko veriť bez lásky k pravde?

Svätosť manželstva

„Čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje!“ povedal Ježiš farizejom o manželstve. (Mk 10, 9)

Stretnutie muža a ženy v manželstve... Dnes je to často len vonkajšia situácia. Iba stretnutie. Stretnú sa a rozídu.

Vo svetle viery všetko sa začne zariaďovať podľa svätého poriadku manželstva. V modernom živote hrá prvú a najdôležitejšiu úlohu situácia - tá riadi i manželstvo. Od nej závisí jeho rast či úpadok. Manželstvo samo nie je na prvom mieste a neutvára situáciu. Nie je sväté a nedotknuteľné. Ľudia sa rozchádzajú preto, lebo si ho nevážia a dávajú prednosť novej situácii. Manželstvo sa potom neráta na roky, ale na situácie. Z hľadiska viery sa manželstvo neuzaviera na chvíľu, lež pred tvárou večnosti. Je teda pred a nad človekom. Človek cíti v jeho trvaní čosi z Božej večnosti. V manželstve a v rodine potom všetko vrasť do večnosti - obetavosť i láska. I deti!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku